

# Slagtryk



Slagtryk  
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 4 - 2011

*Ansvarshavende redaktion*

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia  
Kirstine Voss

*Kontakt*

sendind@slagtryk.dk

*Forfattere*

Jon A, Leif Achton-Lynegaard, Peter Breum, Susanne  
Cromwell, Cecilie Lolk Hjort, Jonas Kamban, Torben  
Munksgaard, Ingrid Nymo Møller, Thomas Bach  
Skaarup, Emil Thorning Kamph, Alexander Vesterlund  
og Mette Østgaard Henriksen

*Udgiver*  
Kronstork

*ISSN*  
1904-8165

*Forsidelayout og foto*  
Charlotte Firing

*Opsætning*  
Erik Scherz Andersen

*Copyright*  
Forfattere & Slagtryk

*Først publiceret:*  
<http://www.slagtryk.dk/category/1105/>

# Jon A.

## Skælv

Han skreg som et lille barn.

Det blev han så overrasket over at han skred.

Det er den klassiske "jeg går lige ned og henter cigaretter"-historie om at forsvinde uden et ord. Man kan ikke rigtig lade være med at være lidt fascineret af dem der bare tar deres jakke på og forsvinder ud af deres liv, hvordan det må føles at gå hen ad gaden, småløbe måske endda, det er lidt sådan man forestiller sig det, og vide at man har lagt alt bag sig, at tavlen er vasket ren. Og selvfølgelig er den ikke det, de må naturligvis hjemsege én: Ægtefællen, børnene, familien, vennerne. Man må være som en hul skal.

Det må være sådan han har haft det, alt må være blevet revet ud af ham, og så er han gået sin vej, håbet på at finde noget nyt at hælde i den skal. En ny person, en der ikke skriger som et lille barn af frygt for at miste sig selv, fordi han allerede for længst har mistet alt.

Vi hænger på tagterrassen en aften efter børnene er lagt i seng og drikker pisco og kværner nødder med naboparret med byens lys bredt ud under os i en halvmåne rundt om bugten. Vi snakker lidt om kulturforskelle, heavy metal og arbejdsmarkedsforhold, kigger på mørket, lytter efter lyde nede fra soveværelset.

Og så fortæller kvinden om jordskælvet.

Om hvordan den bygning de bor i på 20. etage svajede fra side til side, hvordan de løb ud på gangen og måtte sætte sig ned for ikke at blive kastet ind mod væggene og bare holdt om deres dreng, hvordan drengen et år senere stadig ikke kan sove med lyset slukket fordi det minder ham om da strømmen gik under jordskælvet. Og hvordan man alligevel vænner sig til det, fordi det her nu engang er Chile, og det ligger altså lige i et jordskælvsbælte, og hvad man skal man gøre? Gardere sig, ja, så vidt man har midler til det, og så ellers leve med det, fordi det sker og kommer til at ske igen.

Og så fortæller hun om ham der ikke var forberedt på det og ikke ku leve med det. Det var en veninde som havde studeret eller arbejdet eller noget i USA, og hun havde mødt en mand og var blevet gift og havde fået barn med ham, en lille pige. De havde boet nogen år i USA, og så havde de besluttet sig for at prøve at bo i hendes hjemland, havde fået arbejde begge to, købt en ny lejlighed i et af Santiagos bedre kvarterer.

Efter et år kommer det store jordskælv. Hvis manden havde været fra Vestkysten i USA havde han muligvis været forberedt på hvad et jordskælv var, det ville stadig ha været voldsomt, det her var et virkelig voldsomt jordskælv, men det ville måske ha givet ham en eller anden form for rutine, en rygmarsreaktion. Men manden var fra Midtvesten, han forstod intet af hvad der foregik omkring ham, himlen væltede ned over ham, det ville ikke stoppe, og han stod bare og klamrede sig til dørkarmen og skreg og skreg. Han forsøgte ikke at redde sin kone. Han forsøgte ikke at redde sin fireårige datter. Han forsøgte at redde sig selv, men ku ikke finde på nogen bedre måde end at stå i døråbningen og skrike og skrike som et lille barn til det var ovre.

En måned senere forlod han dem uden et ord: Kone, datter, arbejde, lejlighed – klassisk latinamerikansk bestyrtelse der: "Selv lejligheden forlod han!" - alt lod han bag sig og forsvandt, som var han blevet opslugt af jorden. Men det var han ikke og det var det han ikke har kunnet bære: At han overlevede uden at ha gjort noget for det, uden at ha hjulpet andre som han burde, i det mindste sine nærmeste. Han har skammet sig langt ned i jorden, og han har ikke kunnet fortsætte med at leve et sted hvor det ikke bare ku ske igen men vil ske igen, hvor det er noget man lever med. Han ku ikke leve med det, ku ikke leve med sig selv, og forlod sig.

Det var et år siden, de havde ikke hørt noget fra ham siden. Kvinden og barnet lever i Santiago, prøver at få det hele til at hænge sammen, bander ham langt væk, manden svæver et eller andet sted langt væk fra nogen jordskælvsbælter. Lægger sig til at sove om aftenen, tænker på at han havde en datter som han forlod fordi han ikke stolede på at han ku beskytte hende, vågner om morgenen, mærke det hele ryste let indtil han er rigtig vågen, tænker på det liv den datter han havde lever, tænker på den kone han havde som han ikke ku klare beskyttede ham. Lever et eller andet liv ind i mellem. Hvad fortæller han folk, betror han sig overhovedet til nogen? Eller bor han i et telt i vildmarken og skriver manifeste om at man ikke skal fucke med naturen, at mennesket ikke skal bygge kæmpe byer i jordskælvsbælter, ikke knytte sig til ting, til noget overhovedet, fordi alt kan blive taget fra en i et øjeblik? Eller han kan ha startet et nyt liv, bor i en stålarmet lejlighed i en fremmed by, arbejder, har kærester, nye venner, ingen fortid.

Det er blevet køligt, det er over midnat og Humboldtstrømmen sendte koldt vand ind i bugten og kold luft op ad bjergene. Vi skutter os, spiser flere nødder, sipper pisco med Orions bælte vendt på hovedet over os. Jeg fortæller om det lillebitte københavnske jordskælv for et par år siden, som ikke desto mindre var det største vi havde haft i, hvad, fyrre år, men som ikke var kraftigt nok til at vække hverken min kone eller min søn. Jeg sov på sofaen, jeg ved ikke hvorfor jeg sov på sofaen, men jeg vågnede på sofaen ved en rumlen, standerlampen ved siden af gyngestolen rystede. Min første tanke var at det var et jordskælv, jeg havde lige læst om det store jordskælv i Mexico City engang i 80'erne i Winslows *The Power of the Dog*, men selv i min halv vågne tilstand var jeg godt klar over at der ikke er jordskælv i Danmark, så jeg konkluderede at det måtte ha været et fly der var styrtet ned i den anden længe af boligblokken. Men jeg ku ikke se ild, og det var allerede holdt op igen, så jeg faldt i søvn igen. Jeg løb heller ikke ind og reddede kone og barn, jeg klaskede bare hovedet ned i puden og sov videre og kom først i tanke om det igen, da jeg hørte om det på mit arbejde. Det var Det Store Danske Jordskælv – jeg ved sådan set ikke om de ikke har små jordskælv på Bornholm eller noget engang imellem, men det her var altså Jordskælvet. Chilenerne var ikke synderligt imponerede.

En taxa holder ved udsigtspunktet overfor og spiller høj cumbia med åbne døre indtil en træt nabo først hælder en spand koldt vand ned over den og, da det åbenbart ikke er klar nok besked, går ned og skælder ud i morgenkåbe. Museo de Cielo Abierto henligger i mørke, man kan lige akkurat skimte nogen af de store murmalerier. Hele byen dekoreret, alle facaderne malet med fugle, digte, monstre eller bare de ascensores som efterhånden er stoppet, fordi ingen har påtaget sig ansvaret for at holde dem vedlige. En anden aften snakkede jeg med en af vores naboer til den anden side, en ung kvinde som var kommet hertil fra New York for at male øjne på en ascensor om natten, så øjnene ville mødes og skilles når de to ascensores kørte op og ned. Og Jomfru Maria på stationen foroven og Jesus forneden, så er man osse dækket ind hvis et kabel knækker eller det hele bare gir efter, hvad de fleste af de ascensorer der stadig kører efterhånden ser ud til at ku gøre hvad øjeblik det sku være. Valparaíso er konstant under udsmykning, og når der ikke er mere plads at male på, når den sidste flade har fået sine fantasidyr, sine hyldester og sine spejlede landskaber, så kommer der et jordskælv til og raserer det hele, opsluger byen og efterlader en blank tavle på bjergskråningerne at fylde med nye forestillinger.

# Peter Breum

## Mausoleum

Vi er til reception, eller en anden form for sammenkomst af venligt stemte og velklædte mennesker, i et stort restaurationslokale, der engang har tilhørt den ene halvdel af den familie jeg er vokset op hos.

Der er en massiv mumlen, en murren af stemmer, en klikken af fine kvindehæle, en sagte klirren af kvalitetsglas, der symbolsk berører hinanden, kun afbrudt, af pludselige udbrud af grin.

Stengulvene ligger i forskudte plan i denne lavloftede grotte; der er per nordjysk tradition sparet vel meget på den elektriske belysning, og det naturlige lys kommer stadig næsten ikke ind gennem de små, fedtede tyskervinduer. Her er det, flertallet ville kalde hyggeligt.

Jeg er væsentligt ældre end nu; mine vittigheder og de små, overfladiske bemærkninger jeg under rotationen mellem de øvrige gæster sender af sted, er i hvert fald midaldrende, tunge og sløse, overbeviste, om deres indbyggede værdi, af længere tids succes. Jeg bryder mig ikke særligt om hvad jeg siger, men jeg har ikke noget valg.

Det går på et tidspunkt hvor jeg tier stille op for mig, at jeg må være her alene. Du synes ikke at være her, jeg kan ikke mærke dig og din tilstedeværelse nogetsteds i rummet, som jeg ellers altid kan, om du har anmeldt denne, eller ej. Min krop er tungere når du ikke er der, mine smil sjældnere. Dit fravær sidder i detaljerne.

Mens jeg efterfølgende leder efter en acceptabel og diskret måde at stikke af på, lige efter, at være ankommet, bliver jeg passet op af to ældre mænd jeg vagt kan erindre, der begge entusiastisk præsenterer sig som tidligere udenbys kolleger til min fader. Jeg undertrykker professionelt min trang til at forsvinde.

Jeg lader som om jeg er helt med. Som om vi kender hinanden. Som om jeg virkelig interesserer mig for hvad de har at sige. Det er en forbandelse at være så god til som om. Folk kan blive afhængige af som om, efter at være blevet udsat for som om, ganske kort tid.

Jeg fortæller dem rutineret standardhistorien om bygningen, hvordan det hele begyndte, hvilke ideer der før min tids morgen indgik, i skabelsen af rummet vi befinder os i. Men jeg savner dig nu, og det er alvor.

Min sjæl svulmer, kræver dig, og løsner sig faretruende, læner sig ud af ryggen, som vinger gennem jakken, med en prikken fra lysets port, og jeg er, da den ene medvidende og jovialt spørger til væggenes beskaffenhed, nødsaget til i faste vendinger hurtigt at forklare ham, at det ikke er salt, der er skyld i korrosionen og den mystiske patina, men blod; at vi ikke befinder os i et tidligere saltlager, men i landets måske bedst bevarede, mest intakte torturkælder.

De lader mig gå, under en ængstelig og hovedrystende forvirring, maskeret som skuffelse, og jeg går, og jeg ved, at jeg ikke kommer tilbage, at jeg aldrig kommer tilbage, at dette var sidste besøg; at sandhedens legion, dens styrke til trods, kun kan skabe ét nyt liv per by der afbrændes, hvis den skal bære én fri, i opdrift blidt cirkende på ægte vind, mens solens evige dag, varmer ven som fjende.

# Susanne Cromwell

## Borgervænget

Jeg kan se alt  
fra mit vindue

de hvide hjem  
hvor sorgen ankommer  
sent

skærme tændes  
med et rastløst  
klik

livet leves i spejlene

fra øjeblik til øjeblik  
i uroens retninger

omkring os er det nat  
helt ud i læberne.



# Jonas Kamban

Når et karneval smelter  
og negle flækker over et eksil af roser  
når koldblodet suser  
og vikler gaze om et kys  
så plejer jeg  
at lade mig sluge op  
af dybet så jeg kan se  
skyggerne af feberaber  
kravle henover byens tage  
høre døgnfluerne skribe FUCK DIG  
og mærke marihuanaen gøre mig svimmel  
som en karavane af spildt mælk  
som en svane der spiser mit hjerte  
den eneste muskel med fire porte  
ind til evigheden

Nu hvor sommeren er en hugorm  
kaffen er stærk  
og dagen mystisk  
og iagttagers private installationer smelter  
nedover  
de hjemløse  
de fortabte og de forelskede  
ankommer et brev fra en blind  
der så dig  
som en glødenål  
sitte i regnen

# Cecilie Lolk Hjort

## Burka

Intet er mere erotisk end burkaen. I utilsløret form er kvinden et dyr, hvis lemmer udfører gøremål så daglige, at manden knapt nok kan skelne hende fra sig selv, eller fra den hund, der ligger på gulvet med en krop som en varm maskine. Hvor smuk hun end er, er hun kedelig, for alt hvad man skal gøre for at nå hende er at række hænderne ud. Men under burkaen er kvinden et uberegneligt sæt antydninger; en halvglemte drøm om noget mere, der griber fat om de bageste hjernevindinger med lette, forsigtige fingre. Fatima ser på mig. Hendes øjne svæver bag burkaens vindue, indrammet af mascara og et rektangel hud. Lad bare manden have sit fatamorgana, siger hun. Klædet er min rustning mod hans tanker. Når jeg er tildækket, kan han ikke bruge min krop, men afspiller blot sin fantasi på stoffet som en film på et lærred. Hans ekstase over, hvad jeg kunne tænkes at være, er så salig, at det kun ville føre til skuffelse at trække stoffet fra og finde mig konkret og fejlbarlig indenunder. Adskilt af det store forhæng får vi begge vores drømme opfyldt: Manden har sin perfekte kvinde - og jeg har mig selv i fred.

# Jul

Julen er hemmelig det meste af året. Hvis vi nævner den, er det kun som et tidspunkt og en sidebemærkning; Et ord, der ikke bærer større glans end et tilfældigt tal. Men så i løbet af december begynder julen at brede sig dovent og eksponentielt som en tilstand, vi pludselig er holdt op med at tage piller imod, eller som kronbladene på en blomst, der består af sin egen aura. Sneen falder fra det ydre rum, lægger sig som en tom baggrund og gør landskabet til en blyantstegning, et kunstværk fra før kameraets og lyntogets tid. Og så er julen her, fordi vi siger det igen og igen. Lige da vi tror at det hele er forbi, slår vores indre kaminild gnister og tænder en gigantisk blomstermark af lys over byen, som et kort dragshow af forår i mørket. Vi drikker for at fejre vores oplysningstid, og væsken slukker ilden igen. Allerede på årets første dag er sneen forvandlet fra himlens tryllestøv til spildt mel, der ligger i vejen for vores udforskning af verden. Vi pakker julen ned og lægger den på loftet for at skaffe plads til vores bevægelser i stjerne. Og så er det koldt, indtil de rigtige blomster springer ud.

## Hare

Når haren ser de to øjne som tilfældige lyspletter i krattet. Og en bevægelse der gør urolig, fordi den næsten ikke er der. Rejser den sig på bagbenene og stikker sine lange ører i vejret, så den bliver så synlig som muligt.

Det er harens måde at hæve indsatsen og vise sine kort på.

Den knejsende krop siger til ræven: "Du kan se mig, og jeg kan se dig, og vi ved begge at jeg kan nå at løbe væk hvis du kommer tættere på. Men hvis du opgiver nu, glemmer vi begge at du prøvede at æde mig."

Så rejser ræven sig også, og et øjeblik står de to og ser på hinanden. Som et par fjerne bekendte, der overvejer om de kender hinanden godt nok til at hilse. Som to ventende ved et busstoppested. Som et par børn, der netop i dette øjeblik er blevet for voksne til at lege. Før ræven, lettere forvirret, vender sig og går.

Tilbage står haren med spændte muskler under den bløde pels og en hemmelig schweizisk hjertebank langt inde i kødet. Det er, som om haren i dette øjeblik har bevist, at den i virkeligheden ikke er en hare.

# Torben Munksgaard

Jeg tænker ofte på  
hvordan det må være at stå  
ved Mount Rushmore  
og se historien således  
sprættet op og lappet sammen på ny,  
fire ansigter fra forskellige tider der tier  
om et regnrustent trådnet af stater,  
i samme bjergkæde  
som lidt længere borte langsomt  
tager form som Crazy Horse;  
jeg forestiller mig ofte  
at det må være sådan det må være: at være dig,  
sammensat selvjustits versus vildt instinkt,  
når du har forladt mig  
bare for at kunne gå rundt og savne mig.

Ronald Reagan i sit køkken, jeg kan lige  
se det for mig, han rækker ud efter en citron  
der ligger mellem andre citroner  
i et fad, og skærer den i to halvdele med en stor kniv.  
Jeg ved han engang sagde til Nancy:  
*When you are not here, I am nowhere,*  
og jeg tænker på dig og tænker det samme,  
der ligger endda citroner i et fad i mit køkken,  
og jeg rækker ud efter en og skærer den over  
på midten, jeg presser saften i et glas som jeg fylder  
med whisky inden jeg åbner vinduet  
og tømmer glasset, bygningen overfor er gul  
som Judas' kappe, forræderisk  
skærmer husene for horisonten, og over husene  
optrævler vinden de højtliggende skyer  
som et billedlærred der ryddes, en ensom fugl  
slider sig gennem billedet, du var bange for fugle,  
du spejdede efter dem når vi  
var på landet, men du elskede citroner,  
det ved jeg i dag, det er skæbnens ironi  
at du forsvandt fordi du kiggede efter en flok alliker  
og glemte at holde øjnene på vejen,  
og at jeg nu erfarer at dit lange hår langt borte  
jævnligt lyser op i nabolaget  
som om en præsident bare trykkede på en knap.

# Ingrid Nymo Møller

## Bare øjne

jeg kunne ikke se fugleflokken for  
bare øjne, jeg ser elge sænke hovedet, jeg  
ser andemåger dykke i vandet som pile, mos gro  
udover dit knæ, sne på hunden, trommer uden  
buldren, snegle på vej  
til rekreation, vidtstrakte, uendeligt  
vidstrakte, men jeg kunne ikke se  
fugleflokken  
for bare øjne  
og planeter pløjes  
aldrig op  
tanker forstås  
virkelig aldrig  
drømme ses  
ikke en meter for bare øjne  
ukendt kassettebåndtango  
for bare øjne, unlabelled  
er børnene på vejen, vi så op som  
førstegangsfødende engang, unlabelled  
er kisterne på havenes bund  
delfiner bliver stressede, vi  
trak vejret så flydende under spejlet  
engang, unlabelled er væsken  
i teen, opvarmede tanketorsk  
et navngivent suk, træerne svajede  
så fædrefuldt engang, unlabelled  
er organet over  
hals og hoved, luggage  
is liable to be lost  
mor var så lille engang, unlabelled  
er solen når den springer  
i luft, luggage is liable  
to be lost, vi ses  
ikke for bare øjne



## Krads og mørk

min luft mit eneste fængsel mine fortielser  
mit eneste håb hvert et åndedræt i stand til at spore  
en hemmelighed timeglasset truer  
mine ånder med et åbent øje et  
øje åbent

hver gang tavs  
brydes endnu en solsorthed og  
springes ud i farver og i  
pip dratter ned med øjne slappe  
som et brugt kaffefilter hvidtåbne og blanke

Hver gang hule røbes  
for ven  
mister kroppen lidt mere rumfang

og tidslerne lægger sig  
vindstille på markerne blikket hvirvler  
lidt mere  
i gråt

krads og mørk  
som en beskidt cigaret

# Mette Østgaard Henriksen

Tænk over, hvordan du kan andet end at elske dig selv.

Kig længe ind i dine øjne, se ansigtstrækkene, kropsholdningen. Uanset, hvor desperat du bliver, skal du acceptere overskriften og vælge ti specifikke mål, der gør dig rundtosset, varm og glad indeni. Når du udviser falsk beskedenhed, frigives et kemisk stof i kroppen. Det smertestillende stresshormon gør, at du føler dig høj og ubesværet laver en ny liste, hvor du hurtigt mister modet og klassificerer forelskelsen som en krampe i håndledet.

Hvis du sidder tilbage med en følelse af ikke at ane, hvad det går ud på, kan du lægge dig i græsset ved siden af en drage. Den kan være større eller mindre, end du havde forventet. Leg med dragen, mens din tilknytning til den aftager, og du forsøger at presse nogle følelser frem. Husk at beskrive dragen, så du kan analysere den senere.

Når du healer en dæmon, eller blot er i kontakt med satan og de andre faldne engle, er det altid en god idé at gå ind i en ekstrem tørke, også selv om du bare vil fordele krystalenergi. Bring befolkningsgrupperne i orden, og gør dig til en kraftigere nedbør; alle kan have skjulte kræfter. Hvis du af en eller anden grund ændrer dig kraftigt, kan du i det mindste undgå at fordele dig ligeligt på kloden ved at regne hyppigst på besatte mennesker og onde ånder. Metalpladen om den sydlige halvkugle laver pendulsvingninger foran dem, der falder fra.

Når du føler dig ved middeltemperatur, lægger du hænderne på dæmonens skuldre. Gør dig klart, at du ikke er kilden, snarere en voldsom oversvømmelse (som du måske vil kunne mærke i form af en prikkende respekt i dine fingerspidser). Mærk, hvordan høsten fejler og bliver blødere, når du trækker drikkevandet ned gennem din isse og op gennem dine fødder og sender det ud gennem dine håndflader.

Når du mærker, at din daglige smalltalk er smeltet sammen med dæmonen, begynder du ved dens isse og absorberer den infrarøde stråling, der udsendes fra dens overflade. Dæmonen udsender varmemstråler i alle retninger. Vær meget opmærksom på områder, der måtte føles kolde. Dæmonen har måske beskrevet sine moser, men det er ikke altid her, du finder metan eller lattergas. Uanset hvad du måtte få af syner om døde mænd, der hænger på kors, må du ikke falde for fristelsen til at udsætte nutidige og fremtidige mennesker, dyr og økosystemer for unødige farer og lidelse.

Hvis en healing lykkes, får dæmonen det bedre, og du vil selv indgå centralt i vurderingen af, hvordan man bør handle. Afslut med førstehjælp, og tilkald en ambulance for det tilfældes skyld, at dæmonen er kommet lidt ud af balance.

Hvis en dæmon falder om på gaden, er det let at se, at dæmoner er lige så forskellige som alle andre. Tag dens briller af, men lad den derudover beholde tøjet på. Lad evt. dæmonen sidde på en stol med åbent ryglæn. Foretrækker den at ligge ned, bliver du nødt til at visualisere alt det, du plejer at tage for givet.

Hvis FN's overordnede mål falder om på gaden, fordi de er blevet vrede, ophidsede eller stressede, betyder det, at færre vil dø som følge af varme i fremtiden.

# Thomas Bach Skaarup

## En opdigtet helt

Når han ligger  
døende  
i en linoleumsseng  
vil jeg læse  
for ham  
    stille  
    mildt

fra en af de  
murstensbiografier

af hvilket krigen  
og det glinsende  
sølvmonument  
i vore øjne  
er bygget.

## En kvinde skælver en mand går i hi

Markerne står i vand  
og på fjorden går  
mine lunefulde geder

de venter på mig  
og gnider deres horn  
utålmodigt mod isen.

Hendes hår er  
begravet i dynernes  
hvide linned

og da jeg strejfer hende  
vender hun sig i søvne  
men længes ikke efter mig.

Ved fjorden ser jeg  
der tændes lys  
i vinduet

og jeg forstår  
isens knirken  
gedernes kamp,

Sejl!  
når foråret skælver  
og alt er liv.

# Leif Achton-Lynegaard

## Lomme filosofi

før var man lomme filosof  
nu er jeg lomme filatelist  
den eneste ulempe er når  
frimærkerne klæber fast  
til stoffet i lommerne  
så hvis man spørger en pige  
om hun vil se ens frimærke-  
samling er man nødsaget til  
at smide bukserne og vende  
vragen ud  
jeg har efterfølgende draget  
den erfaring der er opstået  
helt nye muligheder for ud-  
veksling af andre interesser

# Emil Thorning Kamph

## Platte

Selskabet var vel på omkring 50 personer. Der var en omtrent lige fordeling af mænd og kvinder. Mændene var iført kjole og hvidt, og alle kvinderne var klædt i galla. De havde ikke siddet længe før tjenerne kom med fisken. Det var Torben der opdagede det.

Der mellem to stykker speget sild lå et lille barn.

# Tonny

Der var sgu ikke nogen der troede på, at Tonny var en robot. Han gjorde ellers meget for at overbevise sine omgivelser.

Han skar træer over med sine laserøjne, han tog sine arme af og på, og han drejede hovedet 360 grader uden at sige av.

Men alle i skolen vidste, at Tonnys far havde været tryllekunstner, og sagde, at det bare var tricks han havde lært af ham. Tonny havde siden 0. klasse drukket motorolie til frokost, men når de andre drillede, og kom med øgenavne, sagde deres klasselærer, at man ikke måtte pege fingre, og at der skulle være plads til alle.

Selv da Tonny i 6. klasse fik en elsker der gik i 1.G, og kunne køre hende træt, var der ikke nogen der troede på ham - vist kun et par computernørder fra 8.

Engang havde Tonny til gymnastik sprunget over hele skolen da de havde atletik, men alle sagde at det var Tonnys forældre, der havde stjålet hans barndom og pacet ham frem.

Men en dag, da Tonny skulle til at drikke sin VD-40 til dessert, skete der noget. Nogle rødder fra 9. havde puttet sukker i hans olie. Og så døde Tonny. Siden har han været en legende på hele skolen. Og i frikvartererne kan man høre rundt i krogene; "kan du huske den gang Tonny..."



# Alexander Vesterlund

Pigerne drømmer.  
Dukker op.  
De har hele tiden.  
Hele tiden  
i hænderne.

Natten er et sted  
og dér er jeg.  
Udenfor. Jeg er et sted.  
En skov der helst vil drømme.  
En mand der helst vil være fri.  
Jeg hviler min krop  
et sted  
under hovedet  
på ryggen af en stol. Dér  
lader jeg mørket være.

i dag sender jeg bare breve til folk hvis mænd og koner forsvinder, jeg handler ind i solen og lytter til mylderet og mennesker og trafikens gløder. fuglene ser jeg ikke og træerne kun fordi de næsten står stille. som dig der venter på grønt. sådan er det altid: jeg har dig og nogenlunde styr på de vigtigste strategier.

ser min ungdom glide glad ud af  
øjet der opløses i regn  
bliver i venedig i floden der skyller gennem stuen og vandet falder sammen i søvn på væggen  
og holder vejret mens hun stadig sejler væk

vinduet der vil indramme  
måne stjerner skorsten  
som et opbrugt billede

julie christie donald sutherland  
trækker i tøjet og elsker  
som dengang vi tilfældigvis  
flød sammen i natten

længes længere væk  
farer vild eller forsvinder  
ønskede venedig og verden  
gik i stå

## Indholdsfortegnelse

Forside af Charlotte Firing

Jon A	Skælv	s. 3
Peter Breum	Mausoleum	s. 6
Susanne Cromwell	Borgervænget	s. 8
Jonas Kamban	Når et karneval smelter	s. 9
	Nu hvor sommeren er en hugorm	s. 10
Cecilie Lolk Hjort	Burka	s. 11
	Jul	s. 12
	Hare	s. 13
Torben Munksgaard	To præsidentdigte	s. 14
Ingrid Nymo Møller	Bare øjne	s. 16
	Krads og mørk	s. 17
Mette Østgaard Henriksen	Drage	s. 18
	Dæmon	s. 19
Thomas Bach Skaarup	En opdigtet helt	s. 20
	En kvinde skælver/ en mand går i hi	s. 21
Leif Achton-Lynegaard	Lomme filosofi	s. 22
Emil Thorning Kamph	Platte	s. 23
	Tonny	s. 24
Alexander Vesterlund	Fire tekster	s. 25